

Arrest

nr. 213 751 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. FLAVIANI
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. HAEGEMAN loco advocaat Mr. N. FLAVIANI en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 november 2018 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd gehoord op 13 november 2018.

1.3. Op 21 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid). Deze beslissing werd op 23 november 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Santo Domingo en bezit u het staatsburgerschap van de Dominicaanse Republiek. In oktober 2018 was u op weg naar huis toen u aangeklampt werd door een dief. Hij was duidelijk op de vlucht, bedreigde u met een pistool en vroeg hoe hij kon weggkomen. U wees in de richting van een straat maar daar werd de man al snel tegengehouden door toevallige passanten. U spoedde zich naar huis maar de misdadiger riep u nog toe dat hij u zou vermoorden. Drie dagen later was u dichtbij uw woning 's avonds aan het wandelen toen u diezelfde man tegenkwam. Hij zag u, trok zijn pistool en vuurde twee kogels op u af. U wist te ontkomen maar hoorde de man nog wel roepen dat hij u zou vermoorden en dat u niet moest proberen om naar de politie te gaan. Zeven of acht dagen later kwam u de man opnieuw tegen. Hij reed samen met drie van zijn vrienden rond op zo'n kwartier wandelen van uw woning. Het viertal zag u niet en u hield zich enige tijd schuil. Toen ze verdwenen waren haastte u zich naar uw woning. Vlakbij uw woning zag u het gezelschap nogmaals. Opnieuw hield u zich een tijd schuil en nadat ze opnieuw waren vertrokken, keerde u terug naar uw woning. Onmiddellijk erna vertrok u naar Barraquito, waar een deel van uw familie woont. Vijf tot zeven dagen later stond u opeens oog in oog met de misdadiger. U sloeg opnieuw op de vlucht met een motor, wist hem af te schudden en hield zich schuil in de woning van uw oom. De man reed dit huis voorbij maar tien minuten later zag u de man door het raam nogmaals voor de woning passeren. U verliet hierop via de achterdeur de woning en nam de bus terug naar de hoofdstad Santo Domingo, waar u nog acht dagen verbleef. Enkele dagen na uw terugkeer in Santo Domingo vond u in uw woning het Spaanse paspoort van uw oom G.(...) die in Londen woont. Dit paspoort lag in de reistas van diens vrouw die op bezoek was in de Dominicaanse Republiek. Uw oom G.(...) was dit vermoedelijk vergeten uit te pakken. U eigende het zich toe maar vertelde er niemand over. Opnieuw enkele dagen later was u aan het piekeren in het park. José, een toevallige passant, kwam naar u toe en u vertelde hem wat er scheelde en dat u erover dacht om het land te verlaten met het paspoort van uw oom. Omdat u niet wist hoe u tickets kon regelen om naar Europa te reizen gaf u hem het benodigde geld. Daarnaast vroeg hij nog zo'n 70 000 peso om het paspoort te voorzien van een officiële inreisstempel en een visum voor de toegang tot Europa. Op 1 november 2018 vertrok u zo vanuit Punta Cana naar België, met het doel om naar Madrid (Spanje) te reizen. Bij aankomst in Zaventem werd er door de federale politie opgemerkt dat het door u gebruikte paspoort niet aan u toebehoorde. Bijgevolg werd u de toegang tot het Belgische grondgebied geweigerd. Hoewel u aanvankelijk aangaf zich niet te willen verzetten tegen een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek, verzocht u op 5 november 2018 alsnog om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar de Dominicaanse Republiek vreest u gedood te worden door de misdadiger die u aldaar met de dood bedreigde. U legde geen documenten neer. In uw administratieve dossier steekt een kopie van de eerste pagina en alle overige benuttigde pagina's van het door u gebruikte paspoort op naam van G.N.(...), alsook uw boarding pass van uw vlucht van Punta Cana naar Madrid op 1 november 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit door gebruik te maken van een internationaal paspoort dat niet aan u toebehoorde, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw identiteit en uw nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt. U legde namelijk geen enkel identiteitsdocument neer. Nochtans verklaarde u dat uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en een tewerkstellingsattest in uw woning in de Dominicaanse Republiek liggen en dat het voor u geen probleem vormde om deze documenten tegen vrijdag 16 november 2018 neer te leggen (CGVS, p. 5; p. 12; p. 23). Tot op heden maakte u echter niets over, noch deelde u een reden mee voor het nog steeds ontbreken ervan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij alle stappen onderneemt om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen staven en dat hij alle documenten aanbrengt die deze enigszins kunnen ondersteunen. Het loutere feit dat u geen identiteitsdocumenten neerlegde ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts zijn er bevreemdende elementen op te merken in uw verklaringen betreffende het door u gebruikte paspoort om naar Europa te reizen. Zo verklaarde u bij aankomst in de luchthaven van Zaventem ten aanzien van de Belgische politie dat u dit paspoort in uw land van herkomst gekocht had (Verslag luchtvaartpolitie). Later gaf u aan dat het een paspoort van uw oom betreft dat u kon ontvreemden (Verklaring DVZ, vraag 23; CGVS, p. 21-22). Voorts is het bijzonder bevreemdend dat u volgens uw verklaringen 70 000 peso zou gegeven hebben om een inreisstempel van de Dominicaanse Republiek in het paspoort te laten zetten en een visum voor een reis naar Europa te regelen (CGVS, p. 19-20), daar waar het door u gebruikte paspoort uitgereikt is door het koninkrijk Spanje waardoor een visum onnodig is. Ook hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid ondergraven.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat het enigszins bevreemdend overkomt dat u bij aankomst op de luchthaven in Zaventem en nadat u door de Belgische autoriteiten staande werd gehouden omdat er werd vastgesteld dat het door u gebruikte paspoort niet aan u toebehoorde, u verklaarde zich niet te willen verzetten tegen een teruggedrijving naar de Dominicaanse Republiek en u stelde te willen terugkeren naar uw land van herkomst (Verslag Luchtvaartpolitie – Declaration of departure d.d. 2 november 2018). U heeft dit verslag ondertekend. Uw rechtvaardiging dat u het Engels niet machtig bent waardoor u de grensbeambten en de geschreven tekst niet begreep overtuigt niet (CGVS, p. 22). Van iemand die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, wat u aanhaalde (CGVS, p. 9), kan worden verwacht dat hij ten aanzien van de grensbeambten bij aankomst in een derde land spontaan zijn vrees kenbaar maakt en duidelijk maakt onder geen beding te kunnen of willen terugkeren, hetgeen geenszins blijkt uit uw administratief dossier. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast stemmen uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de problemen die u kende in de Dominicaanse Republiek niet met elkaar overeen. Zo gaf u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat de eerste keer dat u de misdadiger opnieuw tegenkwam nadat u hem een weg had aangewezen om te vluchten, deze man een alarmpistool vasthad en hij hiermee een beweging deed alsof hij u wilde vermoorden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat deze man toen een echt geweer vasthad en hiermee twee kogels naar u afvuurde (CGVS, p. 12 en 16). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u verklaard had dat hij de eerste keer dat hij u zag zijn pistool op u had gericht en dat hij de tweede keer had geschoten. U voegde hieraan toe dat u bij het eerste gesprek, i.e. het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, de persoon daar niet goed had verstaan (CGVS, p. 21). Een loutere herhaling van één enkele weergave van de gebeurtenissen kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet herstellen. Bovendien erkende u bij het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Dat u één of meerdere personen niet goed had verstaan, vermeldde u toen niet (CGVS, p. 2), waardoor aan uw bewering dat u één of meerdere personen niet had verstaan geen geloof gehecht kan worden. Gelet hierop kan er aan deze ontmoeting met de misdadiger die op u schoot geen enkel geloof meer gehecht worden. Voorts dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u sinds het incident waarbij uw belager een alarmpistool op u richtte nog de tegenpartij ontmoet zou hebben (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op geen enkel ogenblik verwees u naar het feit dat u zeven of acht dagen later de misdadiger, vergezeld van drie andere mannen, tweemaal tegenkwam in de omgeving van uw woning, weliswaar zonder contact met hem te hebben gehad. Ook verwees u nergens naar uw vlucht naar Barraquito noch vermeldde u dat u daar oog in oog kwam te staan met de tegenpartij. Dat u dergelijke gebeurtenissen niet aanhaalde tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, is bijzonder bevreemdend. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat er niet naar die gebeurtenissen werd gevraagd en dat u de persoon op de Dienst Vreemdelingenzaken niet

heel goed verstond (CGVS, p. 21). Aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had aangegeven dat u alles volledig had uitgelegd en dat u tijdens dat gesprek wel kon vertellen dat u via uw moeder had vernomen dat u gezocht werd door personeel voor 26/28 oktober 2018 n op moto's, overtuigt deze uitleg niet (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5 en 3.8). Door incidenten toe te voegen aan uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal dient overigens ook opgemerkt te worden dat de door u gehanteerde chronologie ontregeld wordt. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvang van uw problemen zo'n tien tot twaalf dagen eerder te situeren was, wat, gezien uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 7 november 2018, ergens in de periode tussen 26 en 28 oktober 2018 moet zijn. Tijdens uw persoonlijke onderhoud gaf u aan dat het schietincident plaatsvond drie dagen na uw eerste ontmoeting met de tegenpartij, dat u na het schietincident pas na een dikke week naar Barraquito vertrok, dat u daar vijf tot zeven dagen bleef en dat u nadien nog acht dagen in Santo Domingo verbleef alvorens u op 1 november 2018 het vliegtuig naar België nam (CGVS, p. 12, 17 en 18). Hieruit blijkt dat de aanvang van uw problemen in de periode tussen 5 en 8 oktober 2018 gesitueerd moet worden, i.e. een aantal weken eerder. Gelet hierop kan er geen geloof meer gehecht worden aan de problemen met uw belager.

Deze conclusie kan verder onderbouwd worden door uw absolute gebrek aan kennis betreffende de tegenpartij. U kende zijn naam niet, wist hem niet wonen en u kon evenmin vertellen of hij al dan niet nog broers of andere familie had (CGVS, p. 13 en 14). U wist alleen dat hij behoorde tot een gevaarlijke bende. Dit leidde u enkel af uit het feit dat hij op een dag vergezeld was van drie andere personen en gewapend was: op andere concrete elementen kon u zich niet baseren (CGVS, p. 13). U heeft zich bovendien ook niet geïnformeerd over deze man bij personen uit uw omgeving. U deed dit niet omdat toch niemand iets over hen zou weten: deze man was immers afkomstig van elders. U baseerde zich hiervoor louter op het feit dat u hem nog nooit had gezien, wat een weinig overtuigende uitleg is (CGVS, p. 14). Een dergelijke lacunaire kennis betreffende de tegenpartij en een dergelijk gebrek aan initiatief om meer informatie over hem te vergaren, is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich terdege informeert naar die elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van uw vrees, hetgeen u manifest nagelaten heeft te doen. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw vrees bijkomend.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat er aan uw verklaringen geen enkel geloof meer gehecht kan worden.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt, de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Economische verrijking is hiervan het primaire doel. Het Commissariaat-generaal erkent dat er veel geweld van voornamelijk criminele aard is, doch benadrukt dat dit geweld geen uitstaans heeft met art. 48/4, § 2, c Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Dominicaanse Republiek kadert evenwel niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld). Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse Republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel “57/6, 1er van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft te kennen dat zijn raadvrouw bijkomende documenten kreeg via fax op datum van 20 november 2018 en dat deze diezelfde dag per e-mail om 16u25 overgemaakt werden aan verwerende partij. Hij hekelt dat deze stukken niet mee in beoordeling werden genomen door de commissaris-generaal. Hij benadrukt dat hij gedurende de gehele procedure goed meegewerkt heeft en hij wel degelijk de nodige stappen ondernomen heeft om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen staven.

Verzoeker stelt formeel te zijn: *“hij heeft steeds gesteld dat dit het paspoort van zijn oom is en nooit gesteld dat hij dit zou gekocht hebben. Wel is het zo dat J.(...) (man die verzoeker aan tickets hielp) het nodige gedaan heeft om het paspoort van de nodige stempels te voorzien. Hiervoor betaalde verzoeker.”* Bovendien, zo vervolgt verzoeker, was het zo dat de politiediensten tegen hem Engels spraken. Verzoeker benadrukt enkel Spaans te spreken en dat hij van in den beginne duidelijk gesteld heeft dat hij enkel Spaans spreekt en het Engels niet machtig is. Hij stelt zichzelf dan ook de vraag hoe hij dan zou kunnen hebben verklaard dat hij het paspoort gekocht heeft aan de politie. Verder haalt hij aan dat hij het Spaanse paspoort van zijn oom gebruikt omdat het snel moest gaan; indien hij zijn eigen paspoort moest laten in orde maken, duurde dit nog maanden... Verzoeker wijst er op dat hij letterlijk in zijn verhoor gesteld heeft dat zijn paspoort geen visum had, hetgeen voor Dominicanen verplicht is om te reizen. Het Spaanse paspoort van zijn oom was op dit vlak in orde.

Verder merkt hij op dat hij nooit mondeling gezegd heeft dat hij er geen probleem mee zou hebben om terug te keren naar zijn land van herkomst. Deze verklaring wordt vermeld op een standaardformulier dat hem ter ondertekening voorgelegd werd door de politie op Zaventem wanneer hij tegengehouden werd door de politie. Hij herhaalt dat hij geen Engels spreekt en geen Engels begrijpt, maar enkel Spaans spreekt. Hij benadrukt ook dat hij enkel tot het derde middelbaar naar school is gegaan. Verzoeker vervolgt dat er hem teken gedaan werd dat indien hij de lokalen van de politie wilde verlaten, hij dit document diende te ondertekenen. Hij stelt dit document dan te hebben ondertekend, zonder te weten wat hij ondertekende. Verzoeker merkt op dat indien hij werkelijk wilde terugkeren naar zijn land, hij thans geen asiel zou hebben aangevraagd.

Voorts bevestigt verzoeker dat hij aangegeven heeft dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, maar in de zin dat men beleefd was en hem correct behandeld heeft. Hij legt uit dat het algemeen geweten is dat politie en overheidsinstanties op de Dominicaanse Republiek corrupt zijn en er “minder correct” wordt omgegaan met burgers. Ook met de mensenrechten wordt minder rekening gehouden op de Dominicaanse Republiek.

Voorts is verzoeker de mening toegedaan dat verwerende partij de zagezegde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen fors uitvergroot. Hij merkt op dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en men daar niet de mogelijkheid heeft om in detail in te gaan op zijn verhaal waardoor hij dus maar een zeer beperkte versie van zijn verhaal heeft kunnen geven op de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd hem trouwens daar gemeld dat hij uitgebreid zijn verhaal zou kunnen doen bij het Commissariaat-Generaal. Wat de chronologie van de feiten betreft zet verzoeker het volgende uiteen: *“Verzoeker heeft deze zo goed mogelijk trachten te situeren. De verklaarde tijdsperiodes tussen de verschillende ontmoetingen met de misdadiger op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal komen weldegelijk overeen. Het betreffen dagen(!) en geen maanden verschil(!). Verwerende partij tracht hier echt “spijkers op laag water te zoeken.”* Verder benadrukt

verzoeker opnieuw dat hij een eenvoudige burger is; hij ging naar school tot het derde middelbaar en is een eenvoudige arbeider.

Waar in de bestreden beslissing verzoeker een gebrek aan kennis over diegene die hem bedreigde verweten wordt, oppert verzoeker dat van hem niet verwacht kan worden dat hij meer informatie moet trachten in te winnen van iemand die hem dreigde te vermoorden. Hij argumenteert als volgt: *“Het feit dat verzoeker bedreigd werd door deze man en dit tot meerdere keren toe (zelfs met een vuurwapen!), was voor hem immers voldoende reden om te vrezen voor zijn leven. Aangezien hij de aandacht van de man natuurlijk niet onnodig wilde trekken, ging hij vanzelfsprekend niet over tot het instellen van onderzoeken naar de identiteit van de man en de bende waartoe deze behoorde.”*

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Bij het verzoekschrift wordt een e-mail gevoegd van verzoekers raadvrouw met documenten ter staving van verzoekers identiteit.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas. Deze beslissing steunt op de vaststelling dat (i) verzoeker zijn identiteit noch nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt, (ii) er bevreemdende elementen zijn in zijn verklaringen betreffende het door hem gebruikte paspoort, (iii) verzoeker bij zijn aanhouding op de luchthaven voor de Belgische autoriteiten verklaarde niet te willen verzetten tegen een terugdrijving naar de Dominicaanse Republiek, (iv) verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de problemen die zij kende in de Dominicaanse Republiek niet met elkaar overeenkomen, en (v) verzoeker een gebrekkige kennis heeft over de persoon die hem bedreigde. Daarnaast wordt geoordeeld dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 november 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. In zoverre verzoeker, waar hij de schending aanvoert van artikel “57/6, 1°” van de Vreemdelingenwet, doelt op artikel 57/6, §1, 1^e welke bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is om aan de vreemdeling de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen, stelt de Raad vast dat niet kan worden ingezien hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit artikel geschonden heeft, noch wordt dit door verzoeker aangetoond.

2.5. De Raad merkt op dat de aangevoerde schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat

verzoeker geenszins aantoont een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Verzoeker hekelt vooreerst dat de commissaris-generaal de documenten ter staving van zijn identiteit die zijn raadvrouw op 20 november 2018 per e-mail heeft overgemaakt aan het CGVS, niet mee in rekening heeft genomen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat het geen probleem vormde om zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte en een tewerkstellingsattest die in zijn woning in de Dominicaanse Republiek liggen, tegen 16 november 2018 neer te leggen (notities persoonlijk onderhoud 13 november 2018, p. 5, p. 11 - 12, p. 23). Verzoeker maakte deze echter niet over tegen die datum, noch deelde hij een reden mee voor het ontbreken ervan of stelde hij het CGVS ervan in kennis dat hij deze later ging bijbrengen. De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat de beslissing toen reeds voor ondertekening bij de commissaris-generaal lag en dat daar iets fout gelopen is.

Uit wat volgt, zal overigens blijken dat de documenten (allen kopieën) die verzoeker heeft bijgebracht, zijnde een curriculum vitae, een tewerkstellingsattest en een identiteitskaart, niet als objectief bewijs van verzoekers identiteit kunnen dienen, doch slechts een indicatie zijn van zijn identiteit en nationaliteit. Zo kan een curriculum vitae door gelijk wie zijn opgesteld die eender wat verklaart. Dergelijk document ontbeert elke bewijswaarde ter staving van iemands identiteit. Hetzelfde dient gezegd te worden over het tewerkstellingsattest. Dit attest bevat geen enkel objectief element waarmee bewezen kan worden dat verzoeker wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. De identiteitskaart betreft een slecht leesbare kopie waarvan de foto geheel onduidelijk is. Bovendien betreft dit een loutere fotokopie waaraan slechts relatieve bewijswaarde aan kan gehecht worden daar een kopie mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Daarenboven merkt de Raad op dat, ofschoon verzoeker tijdens zijn gehoor ook verklaarde dat hij zijn paspoort en geboorteakte kon neerleggen, hij deze niet bijbrengt noch een reden meedeelt voor het nog steeds ontbreken ervan.

De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker bij aankomst in de luchthaven van Zaventem ten overstaan van de Belgische politie verklaarde dat hij dit paspoort in het land van herkomst gekocht had (zie verslag luchtvaartpolitie), terwijl hij later ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS verklaarde dat het een paspoort betreft van zijn oom dat hij kon ontvreemden (verklaring DVZ, vraag 23; notities persoonlijk onderhoud 13 november 2018, p. 21-22). Verzoeker volhardt nooit te hebben gesteld dat hij dit paspoort zou hebben gekocht en wijt deze tegenstrijdigheid aan het feit dat de politiediensten tegen hem in het Engels praatten, terwijl hij enkel Spaans spreekt. Dat verzoeker geen Engels spreekt noch begrijpt, kan evenwel niet worden aangenomen. Nergens uit het verslag van de luchtvaartpolitie kan worden afgeleid dat verzoeker de politiediensten niet begreep en dat hij enkel Spaans spreekt/begrijpt. In dit verslag staat letterlijk dat verzoeker verklaard heeft dat hij dit paspoort gekocht had. Indien verzoeker daadwerkelijk geen Engels zou spreken of verstaan, kan zich de vraag gesteld worden waarom de politiediensten dit dan zouden geattesteerd hebben. De politiediensten hebben hier geen enkel persoonlijk belang bij. Hoe dan ook, verzoeker weerlegt noch ontkracht hiermee de gedane vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker volgens zijn verklaringen ten overstaan van het CGVS 70 000 peso zou gegeven hebben om een inreisstempel van de Dominicaanse Republiek in het paspoort te laten zetten en een visum voor een reis naar Europa te regelen (notities persoonlijk onderhoud 13 november 2018, p. 19-20), daar waar het door verzoekers gebruikte paspoort uitgereikt is door het koninkrijk Spanje waardoor een visum onnodig is. Verzoeker legt uit dat hij het paspoort van zijn oom gebruikt heeft omdat het snel moest gaan en omdat het Spaanse paspoort van zijn oom een visum had, doch bevestigt hiermee de ongeloofwaardigheid van zijn bewering 70 000 peso te hebben betaald voor een visum terwijl dit voor het door hem gebruikte paspoort onnodig was.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het feit dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven in Zaventem en nadat hij door de Belgische autoriteiten werd aangehouden,

verklaarde zich niet te willen verzetten tegen een terugdrijving naar de Dominicaanse Republiek en stelde te willen terugkeren naar zijn land van herkomst, niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Ook hier tracht verzoeker dit te rechtvaardigen door te stellen dat hij het Engels niet machtig is, doch zoals hoger reeds opgemerkt, overtuigt verzoeker allerminst. In de bestreden beslissing wordt overigens terecht geoordeeld dat van iemand die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, kan worden verwacht dat hij ten aanzien van de grensbeambten bij aankomst in een derde land spontaan zijn vrees kenbaar maakt en duidelijk maakt onder geen beding te kunnen of willen terugkeren, hetgeen geenszins blijkt uit verzoekers dossier.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op de volgende goede gronden gemotiveerd dat verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de problemen die hij kende in de Dominicaanse Republiek niet met elkaar overeenstemmen:

“Zo gaf u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat de eerste keer dat u de misdadiger opnieuw tegenkwam nadat u hem een weg had aangewezen om te vluchten, deze man een alarmpistool vasthad en hij hiermee een beweging deed alsof hij u wilde vermoorden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat deze man toen een echt geweer vasthad en hiermee twee kogels naar u afvuurde (CGVS, p. 12 en 16). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u verklaard had dat hij de eerste keer dat hij u zag zijn pistool op u had gericht en dat hij de tweede keer had geschoten. U voegde hieraan toe dat u bij het eerste gesprek, i.e. het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, de persoon daar niet goed had verstaan (CGVS, p. 21). Een loutere herhaling van één enkele weergave van de gebeurtenissen kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet herstellen. Bovendien erkende u bij het begin van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Dat u één of meerdere personen niet goed had verstaan, vermeldde u toen niet (CGVS, p. 2), waardoor aan uw bewering dat u één of meerdere personen niet had verstaan geen geloof gehecht kan worden. Gelet hierop kan er aan deze ontmoeting met de misdadiger die op u schoot geen enkel geloof meer gehecht worden. Voorts dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u sinds het incident waarbij uw belager een alarmpistool op u richtte nog de tegenpartij ontmoet zou hebben (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op geen enkel ogenblik verwees u naar het feit dat u zeven of acht dagen later de misdadiger, vergezeld van drie andere mannen, tweemaal tegenkwam in de omgeving van uw woning, weliswaar zonder contact met hem te hebben gehad. Ook verwees u nergens naar uw vlucht naar Barraquito noch vermeldde u dat u daar oog in oog kwam te staan met de tegenpartij. Dat u dergelijke gebeurtenissen niet aanhaalde tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, is bijzonder bevreemdend. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat er niet naar die gebeurtenissen werd gevraagd en dat u de persoon op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heel goed verstond (CGVS, p. 21). Aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had aangegeven dat u alles volledig had uitgelegd en dat u tijdens dat gesprek wel kon vertellen dat u via uw moeder had vernomen dat u gezocht werd door personeel voor 26/28 oktober 2018 n op moto's, overtuigt deze uitleg niet (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5 en 3.8). Door incidenten toe te voegen aan uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal dient overigens ook opgemerkt te worden dat de door u gehanteerde chronologie ontregeld wordt. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvang van uw problemen zo'n tien tot twaalf dagen eerder te situeren was, wat, gezien uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 7 november 2018, ergens in de periode tussen 26 en 28 oktober 2018 moet zijn. Tijdens uw persoonlijke onderhoud gaf u aan dat het schietincident plaatsvond drie dagen na uw eerste ontmoeting met de tegenpartij, dat u na het schietincident pas na een dikke week naar Barraquito vertrok, dat u daar vijf tot zeven dagen bleef en dat u nadien nog acht dagen in Santo Domingo verbleef alvorens u op 1 november 2018 het vliegtuig naar België nam (CGVS, p. 12, 17 en 18). Hieruit blijkt dat de aanvang van uw problemen in de periode tussen 5 en 8 oktober 2018 gesitueerd moet worden, i.e. een aantal weken eerder. Gelet hierop kan er geen geloof meer gehecht worden aan de problemen met uw belager.”

Verzoeker beaamt te hebben aangegeven dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, doch in die zin dat men beleefd was en hem correct behandeld heeft. Verzoeker slaagt er echter niet in de Raad te overtuigen. De Raad wijst er op dat, indien verzoeker communicatieproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten of onduidelijkheden met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de opgetekende verklaringen.

Verzoekers betoog dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en men daar niet de mogelijkheid heeft om in detail in te gaan op zijn verhaal, biedt geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken bedreigde verzoeker met een alarmpistool, bij het CGVS hield hij een echt geweer vast en vuurde hij twee keer. Voorts beperkt verzoeker de confrontatie met zijn belager tot 1 keer op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij bij het CGVS voorhoudt dat hij de dader verschillende keren vlak bij zijn huis zag, hij toen vluchtte naar Barraquito, en hij de dader ook daar tegen het lijf liep. De Raad herneemt dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn relaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten niettegenstaande hem tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd "*Heeft u nog iets toe te voegen*" (vragenlijst stuk 7). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker wel degelijk voldoende tijd en ruimte heeft gehad bij de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn problemen uiteen te zetten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er zich toe beperkt de vastgestelde ontregelde chronologie van de beweerde incidenten te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Verzoeker stelt dat het slechts een verschil betreft van dagen en geen maanden en dat het CGVS spijkers op laag water zoekt, doch uit de motivering in de bestreden beslissing, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, blijkt dat het een verschil betreft van een aantal weken en dat het verschil geen betrekking heeft op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, te weten het schietincident dat tevens de aanvang van zijn problemen betrof. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de procedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Dat verzoeker een "eenvoudige arbeider" is, biedt hiertoe geen verschoning. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen coherente verklaringen te geven over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Ook verzoekers gebrek aan kennis over zijn belager ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De vaststelling dat verzoeker alleen wist dat hij behoorde tot een gevaarlijke bende omdat hij op een dag vergezeld was van drie andere personen en gewapend was, wijst op een desinteresse in zijn hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij of zij pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij de aandacht niet onnodig wilde trekken, is niet afdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij al onder de aandacht stond van zijn belager en dat zijn belager hem zelfs dreigde te vermoorden volgens zijn verklaringen (notities persoonlijk onderhoud 13 november 2018, p. 12), waardoor niet kan worden ingezien hoe hij nog meer in zijn vizier zou komen te staan door te informeren naar de identiteit van de man en de bende waartoe deze behoorde.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing worden weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in de Dominicaanse Republiek zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt in de bestreden beslissing tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Dit motief wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. J. JACOBS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. JACOBS

M.-C. GOETHALS